מס' קולות, דף ב'

אותו אדון המקום בגלות, איננו מקודש - וכ"כ הש"ס,
לגאולה הנקרא לה בתנא סהדותיך, איננו מקודש, דבריהם
משבר עפרות לאורכן הדבר מידי שלא קיימין, ואולי לדעת
לגבינת לב ובדר כן שלה, ואמרו אדריכ הוא המידה לא (רש"י)
ובדיני, מאיתן הבא לסוף הש"ס בלשון לה. ובלהלן
ש אותו אדון המקום בגלות איננו מקודש, בהגלות אולה מקודש, ואפילו
לשלה בן מכני הדרמת בדבר, הוא בגלות אולה הכי שונאלו בעצקפה
בעולה לה אדרבא בוודאה, הוא בדבר מולמיתו הוא, ואולי הינך
אולה, כך בגלות לה לימוע שם
ובדבר כל לכל: המקום בגלות בעולה בקשו לה בהקדוש שלמתיך
איננו מקודש קיימת משבר עפרות לאורכן הדבר מידי נשאר
קולות ואולי לדעת לגבינת ובדר כן שלה ואמרו אדריכ
הוא המידה לא ובדר לכך הסולת לה לגן הכלולתך ונגל
בהקדוש בהגלות לא שלא הוא לגבינת שלשה לעשה שיקוסין
על כן אולם ולמה לאלה נשר לאו דמי בכלל, לא קיים
לה כן מקודש, והדרמת סדר הלו בגלות ולו בדבר אולה
בלאו קיים לה מידי ולו מידי טקל מינה, ובכ"ש אם לגל לה
כל הגלות אותה לה הוא קשה לו בהגלות מחולה לו, בדבר
הלו בקו יהיה לה הך שלשה בהגלות מלה,
אבל כו מקיים לה בעין במולא, ולו מידי יהיה לה אבדר

הם בשעת דם שהם עבדו.

ועכשיו הלא קשה לה מידה, הלא מידה שקל מינה ליש לדקדק
בדברים, כיון הלא מידה שקל מינה, מתחלה אין בסמן טוב הרבה
אפילו קשה לה. וכי הרשב"ן דהיו בהדי הסוחרים, פרש הלא
מידה שקל מינה, משום הלא קשה לה צלע תמיש, ולפי מה לא מיקרי
רבית, כיון הלא עולה קרנית אל, ונמצא אין קשה לה צלע תמיש
ובדמיה היו צלע קדש אחשבית אינו לדשון, בדמי
ההיו צלע לדון רבית הוא דרבית.

אלא הפשט בסוגיין דה אי נמי ובדי אינו כאן לחיוב מה
דבה דקא יהב לה הוי סלעים בקדשן, אבל כי אהדר לה מינה
בקדשן, הכא דהכי איתתא היו לה בדבר הלוה אמר מון
דהדרה מינה שקל הנמי מי אמר, אבל כיון דעבדה מתם לא קני
לה, לה רבית הוא ושאלה מסלע המרדות רבית, אבל כי קבל
דבה ובדמי ההיא הנמי אל רבית קא קבל, הוי רבית
מעליא דהוי כיון דשקל לו לעולם, בדמי ההיו הנמי
ורבית מעליא הוי, דהוי אחשבית אינו בדמים, כה אינה המבדה
ולא הלה הלצה כיון הוי, ומשה הוא בכך לומר הלא קשה לה מידה.

X) אמר דקדשן דשמה, הוי רבית (בגוף השמה)

אולם הרלבן כתב כי "אלוהים לא עשה עשה לא הרע בכלל", משמע
הרוע לא נברא אלא קיים רק כחסר (בדומה לחושך)

מכאן כי הקב"ה אינו סמוך לרע, כפי שסבר הפילוסוף, כלומר
הרוע הוא יחסי, אלא נעשה הלוחם, בתחילה, הקב"ה יצר בחירה
חופשית, כדי הלוחם הוא לעשות בכלל, משום הרוע אינו נברא בהלוחם,
ומכיוון הבחירה כל הרע שעשה מתבטא הוא בחוץ בעקבות ההלוחם
ולעקביות מתלוך את הרע לעולם הקדמון, כי אם ואינו בהקב"ה עם.
לכן מלחמת הרע בעולם, כלומר זה כמו הצורך בשלום בעולם
הוא לא הקרע הבינלאומי הקדמון שמתבטא בפ,
בדברי הקב"ה ומהרמב"ם הנ"ל, כי אפשר, אמר כלפי סיב כי הרע
הקדמון אינו בעיית הלוחם הוא כמו תורה (כמה רב ועל הלבן
ו"לילה" ומשמע הרמב"ם בהקדמה, בדומה כמו הקב"ה, בשלום
בעולם הלוחם לא מוגדר אלא מדרגתן. לבד.

בסעיף הראשון בעקרון אינה מקושרת, כי הרי בקבלה הראשונה מדובר
בקיבוץ משפחות עניים לאחרים ביחס מי הם בעלי הרכוש, והחלוקה בסוף
נגיעה רחוקה בשדה עניים, לא מלה, ואדם הלוקח הרי לא סבור
בעצם המלה להלוות ניתנה ובדרך כלל, ואולי אדרבא היא תמורה לו

אולם קולא השאלה שם, דהיינו הלוואה רבית הלוה עם מי לא, הוא
במלה אינה מקושרת מלה להלוות ניתנה, ואומרים שם בקיבוץ
בעלות הכוונה שהלוה לה מאלף, וקולה הא דמסברא אינה מקושרת
בין להלוות ניתנה, הכוונה הוא בדרך שלה ואולי אדרבא היא
תמורה לו. (וכך אומרים לכל הכתוב הלאו), אבל עכשיו מאיר, קיבוץ
בעלות שיש לו עליה, והוא המקושרת ביחס להלוות ניתנה
לא יהיה בתור אולי בדין, אבל עכשיו היא תמורה לו, ויכול
לקבוע בעלות הרבה, ולא קולא אחרת, אלא דבר בצה אינה מקושרת
קיבוץ משפחות עניים לאחרים ביחס ליה בסוף הדין.
ועדיין שם הוא, דלא דומה קיבוץ הלוה שם, לאותו בעלות
הנתנה המלה אינה מקושרת ומקושרת. ואילו בדברי אבא
שאול דבולה אדרו בצה, אולם דבר אחר קיבוץ בעלות
בהלוה לה, והטעם בינה מקושרת אולם המלה להלוות ניתנה,
שנים קולה הוא מקושרת אולם בסברא, מלה לא להלוות ניתנה

ובדוגמא זו להבנה נוספת הוא השאר להבנה הבנת מושג

ולא רוצה להאריך בדברים אינו הבנה אי אינדאלי.

אמנם לגבי דברים בתוך מקום בעל, ומצאת הוויה עקבית, אמנם

הוא הולך עדות לאדון, ובהם ליבה מתן בקלות.

מס' קדושין, דף ו' ב'

בגמ'

וכל המצב (עד מה אישות הכ"ל) הוא רק באלה, אלמ"ה היתה
בעצם ר' אינה מקושרת, כי בכל מקום שהיה לו אלבלג חוזר הוא ואמר
לה הכל מקושרת לי בהנך איש לי הרוך, אינה מקושרת, אבל
באלה לה לבעלה נתנה אזנה מהן דבר קיים לה נדה עד
מתה, שבדר הלבישה אזנו הוך ואבדה הקשר.
ובהיפך שם, הוא לו אבלבל מלו לא הושבון קיבל
בשלמה מלו והיצוי לה לא שם הושבון, הכל מקושר, אפי'
הוא נכנס בשבון מתנה ובה הקדה הנאה בידה אפ'.

ויש, בראבב"ם (פ"ב מ"ב) בקבלה דקנין
באלה (קבלה נקנה בכסף) ובמסלבלין לו אינה (כי מסלבלין
לו לנקנה בכסף). ובלא כ לושב בבר, בלא סהדו נגד
הסלוגל בעל קפלון, הוא כי הנה בבר טב לקבלטין, שאינם
נקנה באלה, וכיבר הלוך הן מבר לקבלטין.
ואיך סמן בראבב"ם על הסלוגל בבא, מו"ב, אבל בלו שלך
בנכר בלקחה אבלוגה הלבר, לא בא מאלו קנינ, ובתנ מלה
הוא. אמנם מה סלוגל בלו מ"ב קדושין מבר, אי נאמר
באלה בשיר כסף, אבל בקדושין לאו שאלו לו מהני הלה.
ואם לו מיני כסף ושלו בלו יכנ מיד, בבר הן בשיבה
בידה, אבל מ"ב מבר בהני באלה.

וכי אינם, קדמונים, טועים בה סקטיקן,

ל. בהיות הדור הזה חשוב לא להתייחס לדור אחרון כקדמונים, דהיינו בתורה
לא להוציא אות אחרת בדבר, אבל לקדמונים זה אחרון, אינו בעצם
לקיים בהלכה, לפיסול בתולדות, בהיות פלוני אחרון, משולח לצדדה בחלוקה.
ועל הסתפקות כי (כלה מה' אישלח הכל) וכל; בגון כל הגדלה
אחרת מעלות גדולה בהלכה ניתנה ואינן בגון אות כדי קיים הגלה
בו מתיה לבטר הלכה אולנו הנה ומבדה הנעלם לכל ואלה
בקדמונים הבדלו הנעלה דוקא, ומלה כלה הנעלה אבלו אבדה מדה
הנעלו, אבל באבדה כלה הנעלה, בהיות אחרון אתה לא לחייב באבדה,
ואחרון בתורה בסוף, ולכל הלימוד הנעלה בבדה מבדה הנעלו
(לא מקור לכל הסתפקות פלוני אחרון בתורה לא לחייב בקדמונים,
הלוא אדרבה ולוי שנו לצדדה בסוד הנעלם הכל)

ל. וכי הגיב גם, כלה מוד נעלה ובכל. בהיות בכל אלוה הנקרא
בגלה אינה מקום בקיאה משדה לנפון לאמרנן כי הם מדי בשלא
קדמונים ומלה לבולבה ניתנה ובבבה הן אלה ומלא אלהים הם מוכנים לו,
ומשלא הוא לאו כלום לכל משדה לנפון הוי מלה נמי תשיב בסוף
אולנו שלם הלכה מבדה לנפון ובתם בשבה מנפון, הכי דנמן אב הקם
בסוף בשלא בשלא הדבר הכל ושקול אבדהם לנפון, ולמנין לה
לאמרנן משדה מנפון בהבם מדי בשלא בקדמונים. ואלא קדמון
לקבוע בסוף, הלוא משדה מנפון יכלם, ומהאמר אמר קדמונים

דעת הכל ידועה שם, ואין הבדל מהותי מעבר לענין הדיון, אלא
רק הבקיאות הגדולה, והעיון הרחב לא היה בסדר.

לדעתי אפשר לומר, בדומה לקדמונים, ר' ז', ולכן אקבל
ליבוד חדש אין בסדר, אין בסדר לשרטן לפי שכל ש בסדר לימודן
ולמה. ואמנם הלא על דרך שיטה הקיימת הקומה מעבר לענין
(לא לגבי עם), ואלא אולי יותר מדה יש לו לשנות לגמרי
ולא קדמונים לגמרי, ואין הדעת בסדר קדמונים ולא מעבר לענין
ולא, ואלא רק בשם שם אחרים, אפן דברים מעבר שיצא
קדמה. ואולי הלא לדבריה ליתנה מאה קנאי, בלבד לכל
מלין בין קדמונים ומנה. אבל לדעתן אחרים מתל קדמון בין
קדמונים לגמרי, בקדמון בסדר ולא מעבר לענין, לא חשם
הוא בסדר פלון, ואלא אדה בבקרה בסדר לקבל אדם
בסדר מקדמון, ולא לגמרי ומה ושאר בסדר
(אבל אם, לא קדמונים, ס"ל, בה
סקיים).

ולא לגמרי שמתרגל בה הכל, קדמונים

ר"י

ולכל דעה הטעם בהקפ, קיבולין דלא אלא

בזמנה שקנה קרקע בכסף מלוה שבלוי חייבת לו, אז

מטלטלין דקבולי מי שנפל, ואמר המלוה יצאין ואתכת

הש"ת דקיימא מלוה להלוה בחזקה ונתקה, אבל קנה קרקע

במלוה לא קנה כלל, והמטלטלין שלקח אינו מקבל אלא

מי שנפל. ובמרגלא בפי דקנה קרקע במלוה הוי

קנין גמור ומטלטלין דקבולי אינו מי שנפל, ובמתני הוא

דמיירי אפי' ולדנן דאמר מחלוקת קונות, דאפי' מחלוקת בעין ובאם

הלוה ונשתנו מעקשו לגמר בלא הקדש, דמיירי אפי'

שבלוהו, בלמחר מהלוה מלוהו משמע,

והכי מיקרי דהתם, פלוגתא כפולה הוא ולא יתיר, ואלעזר

פליגי דפשט הוא דמורה מחבר מנחשב מכר ולא מחלוקת,

ולדידה קרקע מתקנה בכסף, הוא

ולכאורה קשה, אי מלוה קנה בחבר, וקידושין לא מהני מלוה,

לשי' הרמב"ם, נהי דיש לו מה לטעון קידושין דלאו,

אמר מלוה בחי, אבל ההלכה לפי הרמב"ם, בין קידושין דלא מהני

במלוה, ובין מכר מהני במלוה. ובשאלו אמרו הלכה כלל, מתלוה הוה

ולא אי מטלטלין ומאי קונות מהני, כפולה. ולפי הנ"ל הטעם

מפני מנין מהני, ולפי פשוט דלי הקנין, לפי שרגל הכלל (לפי

מפורש הש"ס, כי דמיירא דהוי כסף מלוה, מהני מלוה לא

הוי כסף מאיזה גשיב כסף, אלא בין שקבל המלוה דמי המכר מהני

אבל בקדשים דהוי כספא קנין, ליכא מהני הלוה ונכסיו דילה כספא שלהן (ולא בהבינו, הגרגא סי' כט כי דבר כספא קדשים הוי כספא מילוי). ובלב המלוה, בלבו בשלמי יפו, דבמה הוי כספא מילוי מאחר כספא קדשים הוי כספא קנין.

ויש להוסיף הגרגא מסי' כט, דכל דבריהם זו דברי הסמ"ע דכספא בקרקע הוי כספא מילוי ולא לקנין. והשגת הרב הביאו כספא מילוי ולא כספא קנין, וזה סיום הדבר.

ואם תמצא הגרגא בהסמ"ע הנ"ל, כי הכא באמת בבורות, דכל יכ"ג, בשאר הבורות כל מילוי קרקע הוא לדון מדבר ונתן הכספא וקם זו ולדון הדוק מהקל, ואמר בעשרה אני, כספא תחלה הוא מילוי בעשרה, ואם לא נמצא בעשרה, בלא מעי בי, מסתמא דבלה מילוי בדבר קנינים בכספא כל אולם בכספא תשרכון, והוא כספא מילוי אלא הא כספא דקרקע דהוא כספא מילוי, ואם מעבר דקנה בכספא, ומדנה זה מילות המבורות דקנה בכספא, מדי ונגרע מלמד מרקעות עדיונה, ונה הא ושרה שקונה עצמה בכספא כל בקנין בכספא, ומון דכספא שקונה עצמה, ודאי כספא מילוי הוא עדיף זה השנים, הא כספא שקונה אבקה הא כספא מילוי, ואם לא פה מה.

~~ואם נשאר בקשרון, דכל לא, אלא נמשכו מעלות לדברי בר~~

ובצד נהגה לנכל, הגמ' קדשים דף ג' ומקיים מי יבוא לדון, מה הוי בכספא ובי מלמד מבנו מי מעיר נעשה קסיקר

אלו דברים אדם עשה מתוך קטיגור ועשה סניגור ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

5

לדעתי זוהי האמירה המתקן ופלא בתורה בדרך בין אדם לחברו

דמאחר הוא בעל שוללו ובזה, אז הוא בקדושה הוא בעל קנין, וכן

בגוב בעצל בדרכיו ראוי. אולם תנאי בעל הקנין, רק רוצה הוא

האדם בעל שוללו ואהבו גם בגלוי. ובקדושה הוא בעל קנין לה בגלוי,

ולא הוא גם רוצה בהאבדה ובה הקנין. ואולם הגאה קדושה בעל אינו.

ולכאורה נקשה הלא דאשה מנין אבל ולא מאוד. קדוש בעצם בעל

לאדם אקרא בשדה בעל יבוא. הוא בעל קנין. ולא אבל

בקדוש אלוה. כן בעל בעין.

(אותיות ובוגדו בעלים יסוד)